

Gavardines i cadàvers

Els contes de Sergi Pàmies els lligo amb l'escuderia del recordat Jaume Vallcorba en un moment personal i del país de pur entusiasme per una literatura que volíem moderna. Oblidàvem els fatxes, tot i que els havíem vist la cara al servei militar; oblidàvem les estretors d'una constitució del 78 que com la roba de la canalla se'ns va quedar petita de seguida; oblidàvem les contradiccions de l'ensenyament públic; oblidàvem les febleses dels ajuntaments democràtics; oblidàvem les contradiccions de la nostra pròpia vida i ens encantaven els contes de Pàmies.

Ara, passats els anys, amb el postmodernisme melancòlic, amb la societat global, amb Internet, amb l'espanyolisme, amb la crisi, l'entusiasme s'ha desinflat. L'obra recent de Sergi Pàmies queda molt lluny de la nostra sensibilitat. Ho hem d'admetre: sovint els escriptors emprenen uns camins que no són pas els nostres: constatar-ne la distància ens entristeix a primer cop d'ull però accelera la nostra capacitat de mirar-los de comprendre. Al meu entendre, els seus millors contes són aquells que fan una mena de rara flagel·lació del propi jo literari –certament la imatge que ens proposa de si mateix– i que es poden relacionar amb la seua mare, l'inclosa escriptora Teresa Pàmies. Naturalment, em diran: per

aquest viatge no et calien alforges! Potser sí.

D'altra banda, penso que els lectors acabem sent una mica tiquis-miquis: no sabem què volem: ens estimariem més que Sergi Pàmies escrigués un volum extens, d'aquells pensats i calibrats fins al detall, un volum de sis-centes pàgines on l'autor s'hi hagués dedicat completament durant cinc anys, a *full time* o ja ens va bé aquestes obres més iròniques, xafarderes i lleugeres d'algú que ha de guanyar-se els cigrons i el bacallà a les bancades de remes de la *Vanguardia* de Barcelona?

Al meu entendre, *Nadala ma-*

ternofilial i *No sóc ningú per donar-te consells*, a la vora del primer conte, *Eclipsi*, són els millors relats de *L'art de portar gavardina*. Algunes lectores m'han dit que el personatge d'aquest relat representa una impostura en el sentit que és una forma del narrador de posar a ratlla la dona, una impostura veïna del victimisme. (Posats a fer de psicòlegs de secà: una de les dones més precisament retratades és la mare: la Teresa Pàmies, mentre que les altres queden força difuminades. O això m'ha semblat.)

Això sí: els contes de Sergi Pàmies exciten el nostre psicòleg amagat. Quan arriba el mes de setembre –quan arriben les figues d'Alguaire i les primeres pomes de l'Urgell i els plàtans pigats de les Canàries–, llavors llegim els contes de Sergi Pàmies no pas amb el delit, ulls tancats, amb què gustem les susdites figues o mosseguem les golden sinó amb l'esperit irònic de qui comprèn, a hòsties, la gran distància entre la realitat i el desig, que és el vell títol que va encertar el poeta Luis Cer-nuda, de la Generación del 27, que molt pocs llegeixen.

Sergi Pàmies
— *L'art de portar gavardina*
— QUADERNS CREMA —

**ELS ESCRITORS
EMPRENEN SOVINT
CAMINS QUE NO SÓN
PAS ELS NOSTRES I
SE'N DISTANCIEN**